
Distriktslegen som ble bestselger

AKTUELT I FORENINGEN

ANDREAS HASLEGAARD

andreas.haslegaard@legeforeningen.no

Ingen forfatterdrøm. Bare notater skrevet i stillhet – mellom vakter, legobygging og morgenkaos. Nå kniver Ingvild Skølt med Jo Nesbø og Jojo Moyes om topplasseringene på bestselgerlistene, og får LIS-leger til å føle seg litt mindre alene.

BESTSELGENDE: – Jeg har alltid vært fascinert av mennesker og ekte møter. Det journalistiske har nok påvirket hvordan jeg skriver – språket skal være klart og presist, sier Ingvild Skølt. Foto: Johannes Foslund

– Jeg hadde aldri forestilt meg at noe sånt kunne skje, sier Ingvild Skølt med et smil fra sitt hjemmekontor i Finnmark.

– Det er helt absurd. Jeg føler meg fremdeles mest som småbarnsmor og fastlege. Forfatter er fortsatt rart å kalle meg.

Debutromanen hennes «Du vil kjenne eit lite stikk», gikk rett inn på tredje plass på de offisielle bestselgerlistene etter lansering, kun slått av Jo Nesbø og Jojo Moyes. Dette kom svært overraskende, både på forlaget og på henne.

– Forlaget skjønnte ingenting. De lurte på om jeg hadde betalt folk for å promotere boka, eller om jeg hadde gjort noe annet skikkelig smart, ler hun.

Lang dags ferd mot roman

Det hele startet som en liten hobby under turnustjenesten i Mosjøen. Ingvild bodde alene, hadde tid til overs. Hun bestemte seg for å ta skriveingen på alvor. En fil med noveller ble etter hvert sendt til Aschehoug, og et større prosjekt kom i retur:

– Forlaget ringte og sa at dette var en roman, ikke noveller. Derfra begynte fem års hard jobbing med å lage noe som faktisk lignet en bok.

Romanen skildrer livet til en ung turnuslege, kastet inn i et nådeløst sykehushierarki – med stort ansvar, liten støtte og høyt tempo. Skølt bruker sine egne erfaringer som lege til å gi et ærlig innblikk i en utfordrende hverdag.

– Jeg ville vise hvordan det faktisk oppleves å være helt fersk lege, med enorme krav og stort ansvar. Det er mange flinke folk som sliter med nettopp den overgangen fra studier til arbeid, sier hun alvorlig.

Selv om handlingen er fiktiv, kjenner mange seg igjen. Skølt har fått meldinger fra tidligere studiekamerater som har opplevd akkurat det samme som hennes romanfigur.

– Flere har sagt at dette kunne vært deres sykehus, deres opplevelser. Det betyr utrolig mye for meg at boka treffer folk på den måten, sier hun.

Distriktsmedisin og hverdagspuslespill

Ingvild Skølt og mannen hennes, som også er lege – og bassist i det populære Finnmarks-bandet Moillrock – deler stilling på legekantoret i Honningsvåg. Med tre små barn og krevende vakter, kunne det virke umulig å skrive en roman i tillegg.

– Jeg har måttet skrive når jeg kan, hvor jeg kan. Ofte før barna står opp eller etter travle arbeidsdager. Jeg har lært at man ikke kan vente på inspirasjon. Hvis jeg hadde ventet på å sitte med rødvin og stearinlys, ville boken aldri blitt ferdig.

Skriveprosessen er likevel alt annet enn impulsiv. Skølt beskriver prosessen som omstendelig, og sier hun er nærmest allergisk mot egne formuleringer før de sitter helt riktig.

*«– Legejobben gir meg et rom for å være rasjonell og strukturert.
Skrivingen gir plass til det mer kreative og abstrakte»*

– Jeg er ganske perfektjonistisk. Det kan ta lang tid før jeg finner akkurat det rette ordet. Jeg hakker og spikker til jeg er fornøyd.

Legespråk og litteratur

Skølt beskriver en hektisk hverdag i distriktsmedisin, der hun får brukt hele verktøykassen som lege – fra dramatiske avgjørelser på legevakt, til lange samtaler med pasienter som trenger mer enn resepter.

– Jeg trives godt med variasjonen. Jeg kunne aldri jobbet med noe ensformig, sier hun.

For Skølt er det ikke noe motsetningsforhold mellom legegjerningen og forfatterskapet – tvert imot.

– Legejobben gir meg et rom for å være rasjonell og strukturert. Skrivningen gir plass til det mer kreative og abstrakte. Jeg tror de to tingene balanserer hverandre godt. Når jeg er lei av alt det systematiske, får jeg utløp for noe annet i skrivningen. Og når det blir for lite håndfast, kan jeg gå tilbake til noe konkret og viktig i legejobben.

Hun mener det også er en fordel at hun har øvd opp både et skarpt blikk og et presist språk gjennom legeyrket – og at det er overførbart til skrivningen.

– Når man er lege, må man være observant. Du må se mennesker – ikke bare symptomer. Det tror jeg hjelper meg som forfatter også.

Samtidig opplevde hun det som en lettelse å få skrive mer sanselig enn det kliniske språket tillater.

– I journalen må du være presis og nøktern. Det var en befrielse å kunne bruke språket mer fritt og fange noe mer menneskelig, forklarer hun. Skølt hadde aldri sett for seg å bli en bestselgende forfatter, men har alltid hatt en lidenskap for å skrive. Egentlig skulle hun bli journalist, og studerte et år på Høgskolen i Oslo, før hun skiftet kurs og begynte på medisinstudiet.

– Jeg har alltid vært fascinert av mennesker og ekte møter. Det journalistiske har nok påvirket hvordan jeg skriver – språket skal være klart og presist, sier hun.

Laminert inn i Legeforeningen

Skølt ble medlem av Legeforeningen som medisinstudent, nesten på autopilot.

– Jeg tror vi fikk noen laminerte journalmalkort som man kunne ha i frakkelomma. Det føltes veldig viktig å ha det for å gjøre en god jobb. Det var noen bitte små foreningsgoder som gjorde at man hadde lyst til å være en del av gjengen, sier hun.

Med årene har hun blitt mer bevisst på medlemskapet.

- Det handler om arbeidsmiljø og arbeidsforhold, og dette er også viktige temaer i boka mi. Jobben skal være en stor del av livet i mange år fremover, så en sterk fagforening er viktig. Jeg har også en svigerfar som har vært aktiv i Legeforeningen lenge, og han minner meg stadig på verdien av arbeidet som gjøres, sier hun og fortsetter:
 - Følelsen av å tilhøre en sterk faggruppe er en klar fordel.
-

Suksess i eget laug

Responser fra kolleger har vært rørende og overveldende, forteller Skølt.

- Jeg har fått meldinger fra både ferske og erfarne leger om at romanen har gjort sterkt inntrykk og treffer noe de selv har kjent på. Noen har sagt at de følte seg mindre alene etter å ha lest boka. Det betyr mer enn jeg kan si, forteller hun.

Bokas suksess overrasket mange – inkludert hovedpersonen selv. Så hva var egentlig «hemmeligheten» for den ruvende starten?

- Boken hadde et enormt godt forhåndssalg. Det var nok mye takket være min tilknytning til to små steder, Hemsedal og Honningsvåg, der folk er veldig patriotiske og stiller opp. I tillegg har jeg et stort nettverk i medisinsmiljøet, som også støtter opp, avslører Skølt.
 - Det var rett og slett en god kombinasjon av lokale bånd og et solid nettverk.
-

Hva nå?

Suksessen, og vissheten om at folk faktisk liker det hun skriver, har gitt mer smak. Det blir mer skriving, men ikke nødvendigvis i et sykehusmiljø.

- Jeg kjenner at jeg må skrive mer. Det er som om en dør har åpnet seg, og jeg har lyst til å gå gjennom den, sier hun.

Hva som venter bak den døra, vet hun ikke ennå – bortsett fra at kjendisliv ikke frister. Et lite unntak lanserer hun likevel.

- Jeg kunne kanskje blitt overtalt til å være med på «NM i gjemsel». Det driver jeg jo mye med på fritiden uansett, avslutter hun leende.
-

Publisert: 12. mai 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.06.12

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 4. juni 2026.